

Nézet-Séguin vlamt op Gergjev Festival

Klassiek Gergjev Festival. Rotterdams Phil. Orkest o.l.v. Y. Nezet-Séguin en V. Gergjev. Gehoord: 5 en 6 sept., Nieuwe Luxor, R'dam.

●●●●○/●●○○○

Door MISCHA SPEL

Veranderingen schuren minder als ze geleidelijk gaan. Bij het Rotterdams Philharmonisch Orkest begint Yannick Nézet-Séguin aan zijn tweede seizoen als chef-dirigent, maar het is zijn voorganger, eredirigent Valery Gergjev, die het seizoen opent met zijn eigen festival. Vorig jaar was Nezet-Séguin daar te gast, zaterdag leidde hij opnieuw met enthousiasme en natuurlijk gezag één concertpro-

gramma. Bij de aankondiging van de editie van 2010 – thema: *Resurrection*, 70 jaar bombardement op Rotterdam – noemde festivalvoorzitster Sylvia Tóth Nézet-Séguin zelfs vóór Gergjev. Opmerkelijk maar terecht, want dit weekend zorgde Nezet-Séguin voor meer muzikale kwaliteit dan Gergjev.

Dat ze in Rotterdam dan ook voelbaar blij zijn met hun jonge chef, is even begrijpelijk als terecht. Nézet-Séguin heeft niet Gergjevs duistere charisma, maar de benaderbare frisheid van een jonge animator. „Yannick” zeggen veel musici, en met hen ook minister Plasterk (OCW), die zaterdagavond de Nederlandse Muziek-

prijs overhandigde aan Bram van Sambeek. Al jaren verrast de solofagottist in het Rotterdams Philharmonisch met het solistisch elan dat hij zijn instrument verleent en in het *Fagotconcert* van Goebaidoelina kon hij nu echt alle registers openen. In samenspraak met basen en celli werden alle parallellen in timbres verkend. Zo ontdekte je ook onbekende kanten aan de fagot; de humoristische (dus zo klinkt een dronken eend) en virtuoze, in achtbaan-*glissandi* met *Flatterzunge*.

Onder Nézet-Séguins precieze leiding realiseerde het orkest ook een vlamme uitvoering van de *Lyrische Symphonie* van Zemlinsky,

een te weinig gehoord stuk in stijl en schaduw van Mahlers *Lied von der Erde*. Jammer dat de goede inbreng van zangers Roman Trekel en Twyla Robinson deels onderging in extatische orkeststormen.

Beter geschikt bleek het Nieuwe Luxor gistermiddag voor een inventief-minimalistisch geënsceeneerde opvoering van Beethovens opera *Fidelio* in de regie van Doelen-programmeur Neil Wallace. Een filmdoek toonde achtergronden van het verhaal, details van de bühne en soms het reuzenhoofd van Gergjev; borende blik, zwiepende haarlok. Maar in de wat onderwets pralend aandoende visie en slordige uitwerking was deze

Fidelio te rijk aan slordigheden en timingproblemen tussen orkest en zangers om te overtuigen. Tenor John Mac Masters had een griepje, waardoor zijn dramatische aria *Gott! Welch Dunkel hier!* gelach in de zaal opwekte; dodelijk. Bas Jonathan Lemalu was een welluidende Rocco, Lisa Milne een montere Marzelline en Melanie Diener een betrouwbare Leonore. Vijf repetities meer en Gergjevs *Fidelio*-debuut had interessant kunnen zijn. Nu bleef die indruk beperkt tot flarden. Zoals het slotkwartet van de eerste akte, dat in extreem traag tempo haast verbrokkelde, en zo het isolement van de personages mooi benadrukte.